

นวนิยายแปล

ฝากฝันไว้ในสายลม • นิดา

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : โดยสำนักพิมพ์หมึกจีน, ๒๕๕๓

พิมพ์ครั้งที่ ๒ : โดยสำนักพิมพ์เพื่อนดี, มีนาคม ๒๕๖๐

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก-ออกแบบ : พิธาน เตชะนิติ

ราคา : ๓๕๐ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

Andrews, V.C.

ฝากฝันไว้ในสายลม = Secrets of the Morning.--กรุงเทพฯ :

อักษรโสภณ, ๒๕๖๐.

๕๕๗ หน้า.

๑. นวนิยายอเมริกัน. I. นิดา, ผู้แปล II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-974-253-618-3

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

ศิลปกรรม

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

สุดารัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

รัญชน์ ตรีธรรมวุฒิกุล ยศวดี เป็นประเสริฐ

สมยงค์ คงใจ สุพรรณษา เสตรา

สำนักพิมพ์เพื่อนดี ในเครือบริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนภาศัพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

Homepage : <http://www.puendee.com>

<http://www.facebook.com/puendee>

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

จาก ‘อรุณฉายในสายหมอก’ ชีวิตของ *ดอน คัตเลอร์* ผู้กลายเป็นสาวสวยเต็มตัวในเรื่องนี้ ได้สลัดคราบเด็กหญิงที่รานร้าและหลงทาง มารู้จักความสุขสมของความรักที่ยากจะยับยั้งชั่งใจ ความรัก...ที่นำมาซึ่งความทุกข์ห้ำหั่นมาให้ และเธอจำต้องแบกรับสภาพไว้เพียงผู้เดียว

‘ฝากฝันไว้ในสายลม’ คือภาคต่อ ที่ “นิดา” แปลและเรียบเรียงจากเรื่อง ‘Secrets of the Morning’ ของ V.C.Andrews ด้วยสำนวนที่สะท้อนสะท้อนอารมณ์ ดูเหมือน *ดอน* ยังคงเผชิญมรสุมชีวิตจนไม่ว่าใครต่อใครต้องอยากเอาใจช่วย ให้สายลมพัดพาความหวังและความฝันของเธอไปสู่จุดหมายอย่างสมปรารถนาเสียที

ฝากฝันไว้ในสายลม

“นิดา”

บทนำ

เครื่องลดเพดานบินต่ำลงทีละน้อย ผ่านชั้นเมฆหนาที่บสีเทาลงไปสู่ แวนฟ้าที่สว่างสดใส ทันใดนั้น ภาพของมหานครนิวยอร์กก็ปรากฏแก่สายตา อันเต็มไปด้วยความตื่นตื้นอย่างยิ่งยวดของฉัน

นิวยอร์ก...

ไม่นึกไม่ฝันว่าวันหนึ่งฉันจะพาตัวมาถึงที่นี่จนได้อย่างที่เคยวาดหวังไว้ ตลอดเวลาที่ผ่านมาฉันก็แค่เคยฟังกิตติศัพท์ที่เล่าลือถึงความยิ่งใหญ่โอฬาร และเคยเห็นภาพจากนิตยสารหลายเล่ม แต่ก็ยังไม่ก่อให้เกิดความรู้สึกลึกซึ้ง อันเนื่องมาด้วยความปลาบปล้ำมึนตึ้นตึ้นใจเหมือนกับที่ได้มองเห็นด้วยสายตาและความรู้สึกของตัวเองเหมือนเช่นที่กำลังรู้สึกอยู่ในขณะนี้

ดีที่ระฟ้ามากมายเรียงรายอย่างน่าอัศจรรย์ ยอดแหลมของบางตึก มองดูราวกับจะแข่งกันแทงความแหลมคมนั้นให้เสียบทะลุฟ้า...

ฉันหลับตาลงซ้าๆ พยายามทำให้สงบ ครุ่นคำนึงถึงอดีตที่ผ่านมา และปัจจุบันที่กำลังเผชิญอยู่ตลอดไปจนถึงอนาคตที่ยังมีดมัวรางเลื่อน...

จนกระทั่งมีเสียงประกาศให้ปลดเข็มขัดนิรภัยเพื่อเตรียมตัวออกจาก เครื่องที่บัดนี้ใกล้จะหยุดสนิท แสงไฟส่องที่ป้ายประกาศให้จัดที่นั่งให้ตรงและ งดสูบบุหรี่ แอร์โฮสเตรสเดินตรวจความเรียบร้อยด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส ฉันรู้สึกใจเต้นโครมๆ จนน่ากลัวว่าสุขภาพสตรีชราที่นั่งอยู่เคียงข้างจะได้ยิน...

แล้วเธอก็คงได้ยินจริงๆ หรือไม่ก็รู้สึกได้ถึงความตื่นตื้นตื้นของฉัน เธอ จึงยิ้มปลอบใจอย่างอ่อนโยน

เครื่องยังคงแก๊กซี้ต่อไป แต่ก็ซ้าลงทุกที เสียงเคลื่อนไหวโกลาหลดัง อยู่รอบกาย ฉันเอนหลังพิงพนักที่นั่งแล้วหลับตาลงซ้าๆ อีกครั้งหนึ่ง หัวใจที่ เต้นรัวแรงเริ่มสงบลงทีละน้อย...

จากการเจรจาตกลงกันระหว่างคุณยาตัดเลอร์กับฉันอย่างลับๆ ในอันที่

คุณย่าสัญญาว่าจะสืบหาตัวพ่อ...ออร์แมนดี ลองแซมบี้ให้และจะจัดการเรื่องการทำทัณฑ์บนเพื่อให้พ่อพ้นจากการจองจำ นั่นคือเหตุผลที่ทำให้ฉันยอมเดินทางมาศึกษาต่อที่โรงเรียนเบิร์นฮาร์ดท์แขนงศิลปะการดนตรี ซึ่งคุณย่าเป็นผู้จัดการติดต่อให้

นับได้ว่าเป็นการกำจัดหลานที่ท่านไม่เคยยอมรับในกำเนิดอันเร้นลับลับสนของฉันอย่างแนบเนียนและชาญฉลาดที่สุด...

กำเนิดอันเร้นลับลับสนของฉันนั้นมีที่มาจากคำสารภาพของคุณแม่ว่า เธอเคยนอกใจสามีของเธอ...แรนดอล์ฟ คัตเลอร์ หลายครั้งหลายหน แต่ผู้ที่เธออ้างว่าเป็นผู้ให้กำเนิดฉันคือนักร้องหนุ่มแปลกหน้าที่แวะไปที่เวทีโรงเรณ คัตเลอร์'ส โคฟฟ์แค่ช่วงเวลาไม่กี่วันเท่านั้น!

เรื่องนั้นก็เป็นการลับระหว่างคุณย่ากับคุณแม่อีกเช่นกัน คุณพ่อแรนดอล์ฟไม่เคยรู้ความจริงจนบัดนี้ เขาจึงให้ความรักความอาทรห่วงหาแก่ฉันอย่างจริงใจที่สุด ถึงกระนั้น อำนาจอันยิ่งใหญ่ของคุณย่าก็ทำให้เขาไม่สามารถคัดค้านความเห็นของท่านในเรื่องการที่ท่านจัดการฉันมานิวยอร์กคราวนี้ เพียงแต่สัญญาว่าจะหาโอกาสพาคุณแม่มาเยี่ยมโดยเร็วที่สุด

ฉันพยายามทำให้ลืมความร้ายกาจของฟิลลิปและคลารา ชู ซึ่งเป็นพี่ชายและน้องสาวร่วมมารดาเสียให้หมดสิ้น แต่ถึงอย่างไรก็ไม่อาจลืมความปวดร้าวในเรื่องที่เกิดขึ้นกับจิมมี่ ลองแซมบี้ พี่ชายนอกสายเลือดที่ฉันรักเขายิ่งกว่าใครๆในโลก...

บัดนี้ฉันเดินทางมาถึงมหานครนิวยอร์กแล้ว รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นมนุษย์สองโลก โลกสกปรกโสภณและโหดร้ายที่คัตเลอร์'ส โคฟฟ์ และโลกใหม่ที่ฉันกำลังจะก้าวไปสู่ในเวลาอีกไม่กี่นาทีนี้ โลกที่เกือบจะมีตสนิทสำหรับฉัน ด้วยว่าฉันคือคนแปลกหน้าที่แท้จริง ไม่รู้จักใครเลยแม้แต่คนเดียว...

แต่นั้นคือโลกที่ฉันฝันหามาใช่หรือ...

ฉันยืนยันที่จะเดินไปสานฝันให้เป็นจริง ไม่ว่าจะสำเร็จหรือไม่ ฉันก็จะพยายามทำอย่างดีที่สุด ฉันจะต้องเป็นนักร้องที่มีชื่อเสียงให้ได้ ไม่ว่าจะต้องผ่านขั้นตอนที่ยากเย็นหรืออุปสรรคใดๆ

เครื่องหยุดสนิท หัวใจของฉันทกลับเต้นรัวแรงขึ้นมาอีก มันดังถี่ราวกับมีกลองสักกร้อยอันรวอยู่ในทรวงอก

“มีใครมารับหนูหรือเปล่าจ๊ะ...” เสียงถามอ่อนโยนห่วงใยดังมาจากเพื่อนร่วมทางวัยสูง ผู้แนะนำตัวเองว่าชื่อมิสซิสมีเรียม เลวี

“มีแต่คนขับรถแท็กซี่จ๊ะ...” ฉันทตอบด้วยยิ้มที่ฝืดเคือง แล้วรีบค้นถุงย่ามที่เขียนคำสั่งไว้อย่างสั้นๆ บนเศษกระดาษที่ฉันทรักษาไว้ดูจของมีค่า ที่ได้หยิบออกมาอ่านครั้งแล้วครั้งเล่าสักกร้อยครั้ง “เขาจะรออยู่ตรงที่รับกระเป๋าเดินทางจ๊ะ แล้วเขายกบอกว่าเขาจะมีป้ายเขียนชื่อหนูมาให้ดูด้วย...”

“อ้อ ยังงั้นหรือจ๊ะ...” มีเรียม เลวีพึมพำเบาๆ แล้วพูดให้กำลังใจทั้งๆ ที่แววตาส่อแววกังวล “มีหลายคนที่เดินทางมาทำแบบนั้น คงจะไม่มีอะไรหรอก...” เธอตอบหลังมือฉันทเบาๆ อย่างให้กำลังใจอีกครั้ง แล้วถามว่าแท็กซี่จะพาฉันทไปที่แห่งใด ฉันทจึงเล่าว่าฉันทกำลังจะไปพักที่หอพักนักเรียนประจำของโรงเรียนดนตรีเบิร์นฮาร์ดท์

“อ้อ แกวนั้นฉันทรู้จัก...” มีเรียมพยักหน้า “อยู่ทางย่านตะวันออกนั้นเอง”

ฉันทจึงขอให้เธออธิบายคำว่า ‘ย่านตะวันออก’ ซึ่งฟังดูแปลกหูสำหรับฉันท เธอจึงเล่าว่าถนนใหญ่ในนครนิวยอร์กนี้แบ่งเป็นย่านตะวันออกและตะวันตก ซึ่งฉันทจะต้องเรียนรู้ให้แม่นยำโดยเร็วที่สุด จะได้ไม่ลำบากยุ่งยากในเรื่องถนนหนทาง เธออธิบายและยกตัวอย่างโน่นนี่มากมาย ซึ่งล้วนแล้วแต่ยากแก่ความเข้าใจ และทำให้ฉันทเกิดความรู้สึกตื่นกลัวขึ้นมาอีกอย่างช่วยไม่ได้

“ไม่ต้องกลัวหรอก หนู...” คุณยายมีเรียมปลอบพาลางจัดทรงหมวกและเสื้อผ้าของเธอให้เรียบร้อย “นิวยอร์กเป็นเมืองใหญ่ แต่ผู้คนก็มีอัธยาศัยน่าคบ ถ้าได้รู้จักไปนานๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกเพื่อนบ้านของฉันทที่ย่าน ‘ควีนส์’ แล้วฉันทก็เชื่อว่าเด็กน่ารักอย่างหนูจะต้องหาเพื่อนได้เร็วทีเดียวแหละ หนูไม่ต้องกลัวอะไรทั้งนั้น เมื่อมาเรียนก็พยายามเรียนให้ดีที่สุด จำไว้ว่านิวยอร์กคือมหาวิทยาลัยใหญ่ที่สุดในโลก หนูจะได้ดูได้เห็นอะไรที่เป็นกำไร

ชีวิตทั้งนั้น”

“คะ มาตาม...” ฉันรับคำอย่างสุภาพแล้วรวบรวมของกระจุกกระจิกใส่ย่ามให้เรียบร้อย รวมทั้งเอกสารนำเที่ยวนิวยอร์กที่แอร์โฮสเตสคนหนึ่งนำมาให้อ่าน

“หนูนะ โชคดีที่จะได้เรียนต่อในโรงเรียนที่มีชื่อเสียงของนิวยอร์ก” คุณยายมีริยมชวนคุยต่อไปอีก “ตอนที่คุณแม่ของฉันมาจากยุโรป ฉันก็อายุเท่าๆ กับหนูนี่แหละ ตอนนั้นฉันไร้เดียงสามาก นึกว่าถนนทุกสายจะโรยด้วยทองคำอย่างที่เขาล่ำลือกันเสียอีก...”

ฉันอดหัวเราะไม่ได้

“เขาล่ำลือกันว่ายังไงคะ...”

มิสซิสมีริยม เลวี่ยิ้ม

“เขาพูดกันว่าจะมาชุดทองที่อเมริกา...ฉันก็นึกว่ามีทองอยู่ตามถนนหนทางนะซี...จนมาถึงตั้งนานแล้วถึงรู้ว่านั่นนะมันนิทานหลอกเด็กแท้ๆ ชีวิตจริงมันไม่หรูเลิศยั้งงั้นหรอก...”

เธोजับมือฉันไปบีบเบาๆ

“แต่หนูอาจจะโชคดีกว่าฉัน...ความฝันของหนูอาจจะเป็นจริงสักวัน ถนนสายที่หนูกำลังจะเดินต่อไป ขอให้ลาดด้วยทองเถอะนะ”

เธอมองฉันด้วยสายตาอ่อนโยนที่สร้างความอบอุ่นใจให้เป็นอย่างยิ่ง ฉันกล่าวคำขอบคุณ ขณะนั้น...เครื่องบินก็จอดนิ่งสนิท เสียงจ๊อกแจ๊กจ้อแจตั้งหึ่งขึ้น คนเดินทางพากันลุกขึ้น หยิบข้าวของแล้วเดินไปตามทางแคบๆ มุ่งไปสู่ประตูเครื่องบิน ฉันสูดลมหายใจยาว แล้วเดินตามพวกเขาไปช้าๆ

ฉันมาถึงนิวยอร์กแล้วจริงๆ...

พอผ่านพิธีการเล็กๆ น้อยๆ เสร็จเรียบร้อย ออกมาถึงลานกว้างที่จุดรับกระเป่าเดินทาง มีริเย่ม เลวี่ก็พบกับบุตรชายของเธอที่เข้ามารอรับอยู่ เราจึงลากันด้วยการโอบมือและอวยชัยให้พร ลูกชายกับลูกสะใภ้ของสุภาพสตรีสูงอายุดูมีท่าทางปิติยินดีที่ได้พบมารดา ตรงเข้ากอดจูบอย่างรักใคร่ ทำให้ฉันมองอย่างปลาบปลื้มใจแทน และมีความหวังอย่างลึกๆ ว่าสักวันหนึ่งจะมีโอกาสได้กลับไปสู่อ้อมอกครอบครัวที่น่ารักเช่นนั้นบ้าง

มันจะเป็นความรู้สึกแสนวิเศษสักปานไหน ถ้าคนเราเดินทางไกลไปสุดขอบโลกแล้วกลับมาพบกับการต้อนรับที่อบอุ่นของครอบครัวเช่นนั้น พวกเขาจะพร่ำพรรณนาถึงความคิดถึงคะนึงหา ช่างฝ่ายฉันก็จะบอกเล่าถึงความสนุกสนานที่ได้รับ... มิสซิสเลวี่นั้น พอได้พบกับลูกชายและลูกสะใภ้ เธอก็ลืมฉันเสียสนิทเธอคงจะไม่มีกระเป่าเดินทางกลับมาด้วย จึงพากันมุ่งหน้าไปยังทางออก ในขณะที่ผู้โดยสารส่วนใหญ่รวมทั้งฉันก็พากันไปยังจุดรับกระเป่าเดินทางที่สายพานกำลังส่งทยอยมาตามทางเลื่อนพอดี

ฉันยืนละล้าละลังอยู่ท่ามกลางผู้คนที่สับสนอลหม่าน ขณะที่สายดาจ็องเป็งอยู่ที่ทางเลื่อนเพื่อมองหาสมบัติของตัวเอง ฉันก็อดสนใจสิ่งต่างๆ รอบตัวไม่ได้ มีความรู้สึกเหมือนเด็กหลงทางที่หลุดเข้ามาในโลกมหัศจรรย์

แล้วฉันก็มองเห็นภาพโฆษณาสวยงามที่ติดอยู่ตามผนังหรือใส่กรอบหุรรูหราตามที่ต่างๆ ที่เหมาะสม ส่วนมากเป็นภาพของดาราหรือนักแสดงตลอดจนนักร้องผู้มีชื่อเสียง บอกกำหนดการแสดงตามเวทีต่างๆ ภาพเหล่านั้นมองดูหุรรูหราเจิดฉายและเร้าใจ การแสดงที่ล้วนแล้วแต่ล่อใจให้อยากไปชมละครและภาพยนตร์หรือแม้แต่เซอร์คัสที่น่าตื่นเต้น...

ฉันฟุ้งเฟื่องจนใกล้เสียสติหรือเปล่านั้น ที่เคยแอบฝันว่าสักวันหนึ่งจะมีรูปภาพของฉันติดอยู่ตามแผ่นโฆษณาเหล่านั้นในฐานะนักร้องผู้มีชื่อเสียง

คนหนึ่งของสหรัฐฯ

แล้วสายตาของฉันก็ไปจับอยู่ที่ใบหน้ามเฉิดฉายของสาวโฆษณาขายเครื่องสำอางชนิดหนึ่ง ในบัดนั้น เสียงเครื่องกระจายเสียงก็ดังก้องขึ้น บอกถึงกำหนดการบินที่มาถึงและที่กำลังจะเดินทางออกไป ฉันเดินไปมองใกล้ๆ จากภาพหนึ่งไปถึงอีกภาพหนึ่ง โปรแกรมการแสดงละครเรื่องที่มีชื่อเสียงมีเสียงดนตรีไพเราะดังออกมาจากภาพนั้นด้วย ฉันหยุดยืนหนึ่งจั่งจ้งราวกับถูกสะกด...

ครอบครัวหนึ่งเดินหัวร่อต่อกระซิกกันมา ส่งภาษาที่ฉันไม่เข้าใจ... ทหารเรือสองคนชนฉันเกือบล้ม... ที่มุมห้อง เด็กหนุ่มสาวสามสี่คนจับกลุ่มกันสูบบุหรี่อย่างเปิดเผย ไม่มีใครมองไม่มีสายตาตำหนิทั้งๆ ที่พวกเขาเหล่านั้นมีอายุไล่เลี่ยกับฉันเท่านั้นเอง...

เมื่อรู้สึกตัวได้สติ ฉันก็พบตัวเองยืนค้ำอยู่ท่ามกลางผู้คนที่สับสนสวนกันไปมาไม่อยู่นิ่ง จู๊ดรับกระเป๋าเดินทางอยู่ที่ไหนก็จำไม่ได้เสียแล้ว ฉันเผลอตัวเดินดูแผ่นภาพโฆษณาจนหลุดมาถึงห้องโถงนี้ได้อย่างไร

ขณะที่เหลียวล่อกล่ไปรอบๆ ตัวก็เห็นคุณยายมีเรียมอยู่แวบๆ ที่บันไดเลื่อน ฉันรีบวิ่งตรงไปจนเกือบถึงตัวเธออยู่พอดี

“มิสซิสเลวีคะ...” ฉันร้องเรียกเสียงกระหืดกระหอบ หญิงชราผมขาวร่างบางเหลียวมามอง

ไม่ใช่มีเรียม เลวี ใครก็ไม่รู้ที่ลักษณะท่าทางคล้ายๆ กันเท่านั้น ฉันรีบกล่าวคำขอโทษขุบขิบแล้วเดินเลี้ยวไปเสียทางหนึ่ง ในบัดนั้นเองโชคก็มาช่วยโดยบังเอิญ ฉันเห็นตำรวจคนหนึ่งยืนอยู่ตรงมุมห้องโถงนั้น ฉันรีบเดินไปหาเขาทันที

“ขอโทษค่ะ...” ฉันเอ่ยขึ้นอย่างเงอะงะ

เขาหันมามองฉันแล้วยิ้มอย่างสุภาพ

“ผมช่วยอะไรคุณได้ไหม สาวน้อย...” เขาถามอย่างมีน้ำใจ

“หนูคิดว่าหนูหลงทางค่ะ...” ฉันตอบไปตามความจริง “หนูหลงจากเครื่อง ตามใครๆ ไปตรงที่บอกให้ไปรับกระเป๋าเดินทาง แต่มันก็ยังไม่ลงมา

สักที หนูก็เลยเดินดูอะไรๆ แล้วทีนี้...”

“ทีนี้ก็เลยกลับไปไม่ถูก...” ตำรวจหัวเราะ นัยน์ตาสีฟ้าของเขาเป็นประกายนำดู “นี่หนูเดินทางมาคนเดียววีร”

“คะ...”

“อายุเท่าไรล่ะนี่ ดูยังเด็กๆ อยู่เลย ทำไมพ่อแม่ถึงปล่อยให้เดินทางตามลำพังมาเมืองใหญ่อย่างนิวยอร์ก...”

“หนูอายุสิบหกแล้วนะคะ...” ฉันทแย้งทันที “ไม่ใช่เด็กเล็กๆ แล้ว...”

“อายุสิบหกโตพอที่จะเดินทางได้คนเดียว...” ตำรวจพยักหน้าช้าๆ “แล้วก็ไม่หลงทาง ถ้าอ่านป้ายประกาศแล้วไม่เที่ยวเดินสะเปะสะปะดูโน่นดูนี่...แต่ไม่เป็นไรหรอก ผมจะอธิบายให้ฟัง”

เขาจับไหล่ฉันให้หันไปมองทางหนึ่ง อธิบายโน่นนี่ถึงการเดินทางไปเพื่อรับกระเป๋าเดินทาง และทางออกที่จะไปถึงจุดจอดแท็กซี่ที่เข้ารับผู้โดยสาร สำหรับว่าฉันจะต้องไปตามทางที่เขาชี้ให้ดู ไม่ไปเดินเถลไถลที่อื่นอีก

“ไม่หรอกคะ...” ฉันให้สัญญาแล้วกล่าวขอบคุณ

ในที่สุดฉันก็มายืนอยู่ข้างทางเลื้อนที่มีกระเป๋าเดินทางขนาดต่างๆ ไหลเลื่อนตามกันมา เจ้าของริบกของของตัวเองขึ้นอย่างยินดีแล้วรีบเดินออกไปจากแถว ฉันยืนอยู่ระหว่างทหารหนุ่มสองคนกับสุภาพบุรุษวัยกลางคนอีกคนหนึ่ง ทหารคนที่อยู่ใกล้คู่มืออัยาศัย เขาเบี่ยงไหล่เพื่อให้นฉันมีที่ยืนมากขึ้น ครั้นฉันมองดูเครื่องแบบโก้เก๋ของเขาที่ตรงกระเป๋าเสื้อเห็นริบบิ้นสีน้ำเงินผูกเป็นโบเล็กๆ ติดอยู่อย่างแปลกตา เขาก็หัวเราะ

“นี่เป็นรางวัลชนะเลิศการแข่งขันยิงธนูครับ...” เขาอธิบายด้วยน้ำเสียงภาคภูมิใจ ในขณะที่ฉันหน้าแดงด้วยความกระดากอาย มิสซิสเลอร์สอนไว้แล้วเชื่อว่าไม่ให้จ้องหน้าคนแปลกหน้า ถือว่าเป็นกิริยาที่ไม่ดี คนนิวยอร์กจะไม่สนใจใคร แต่อย่าไปมองหน้าเขาตรงๆ อย่างที่ฉันกำลังทำอยู่ในขณะนี้

ทหารหนุ่มน้อยอีกคนหนึ่งซึ่งไม่มีริบบิ้นสีน้ำเงิน แต่มีแผ่นป้ายโลหะติดชื่อ ‘วิลสัน’ ไว้ที่ปากกระเป๋าหันมายิ้มทักทายฉันบ้าง

“คุณมาจากไหนครับ...”

“เวอร์จิเนียคะ...ตำบลคัตเลอร์’ส โคฟร์” ฉันตอบเรียบๆ

“ผมมาจากบรูคลิน...” เขาบอก “คุณชื่ออะไรครับ”

“ดอน...” ฉันตอบสั้นๆ

“ผมซื้อพลทหารชั้นหนึ่งจ้อห์นนี่ วิลสัน...” เขาแนะนำตัวเองอย่างง่ายๆ

“แต่เพื่อนๆ ชอบเรียก ‘บุทซ์’ เพราะทรงผมของผมนี่แหละ”

เขายกมือขึ้นลูบผมที่ตัดสั้นเกรียน

“ผมตัดผมสั้นเกรียนยังงั้นมาตั้งแต่ก่อนเป็นทหารแล้วละ...” จ้อห์นนี่พูดยิ้มๆ ทำให้ฉันต้องยิ้มตอบเขาอย่างเต็มใจ ในบัดนั้นเอง ทางตาฉันก็มองเห็น กระเป๋าดูเหมือนสิฟ้านำหน้าไปจึงร้องออกมาด้วยความตกใจ

“กระเป๋าคงของฉัน...ตายเลย มันวิ่งผ่านไปอยู่แล้ว...”

“ไม่เป็นไรครับ...” ทหารหนุ่มทั้งสองเกือบจะร้องออกมาพร้อมกัน จ้อห์นนี่ปลอบว่าอีกไม่นานมันก็จะวนกลับมาอีก เขาจะยื่นรอกจนกว่าจะหยิบมันมาให้ฉันได้ ฉันบอกว่านอกจากไบสีฟ้านั้นแล้วก็ยังมีใบเล็กกว่าอีกใบหนึ่ง...

ในที่สุด ทหารหนุ่มแปลกหน้าทั้งสองก็ช่วยยกกระเป๋ามาจากรางเลื่อนมาให้ฉันครบทั้งสองใบ

“คุณจะไปไหนครับ ดอน...” คนหนึ่งถาม “อยู่ในบรูคลินนี่หรือเปล่า”

“ยังไม่รู้เหมือนกันคะ...” ฉันตอบซื่อๆ “จะมีรถแท็กซี่มารับที่นี่...”

“งั้นหรือ...” จ้อห์นนี่ทำสีหน้าประหลาดใจ “ถ้างั้นก็...เราสองคนจะ

พาคุณไปที่ประตูทางออกก็แล้วกัน รอให้คุณพบคนที่มารับแล้วถึงจะไป...

จ้อห์นนี่กับเพื่อนของเขาช่วยกันหิ้วกระเป๋าดูเหมือนสิฟาเดินทางของฉันไปจนถึงประตูทางออก ซึ่งจ้อแจซูลมุนไปด้วยผู้มารับคนเดินทาง หลายคนชูป้ายชื่อไว้อย่างที่มีสขิสเล็บบอกจริงๆ ฉันมองดูชื่อตามป้ายเหล่านั้นด้วยสายตาพรั่นพราย

ใจหายวาบหวิวเมื่อมองไม่เห็นป้ายชื่อของตัวเอง ลำคอติดตันไปด้วยความหวาดกลัว ถ้าไม่พบคนมารับ ฉันจะทำอย่างไรกับตัวเองเล่า!

ทหารหนุ่มสองคนก็ช่วยกันมองหาป้ายชื่อ แล้วในทันใดนั้นเอง เพื่อน

ของจอห์นนี่ที่ชื่อพลทหารบรูซ แฮมิลตันก็ร้องขึ้นอย่างตื่นเต็น

“นั่นไงดอน...ดอน คัตเลอร์ใช่ไหม ชื่อคุณนะ”

“ใช่...ใช่ค่ะ” ฉันตอบอย่างดีใจ วิ่งตรงไปหาคนขับแท็กซี่ที่กำลังชูป้าย
ชื่อฉันพาลงมือหาอย่างร้อนรน

“ฉันอยู่นี่ค่ะ...ฉัน ดอน คัตเลอร์ ที่คุณมารับไงคะ” ฉันร้องบอก
คนขับแท็กซี่ยกกลางคนเหลียวมามองทันที

“ดีจังเลย...” เขาร้อง “รออยู่ตั้งนานนะ ผมจอดรอไว้ตรงหน้านี้เอง
ปานนี้ตำรวจเขียนใบสั่งแล้วก็ไม่รู้ รีบไปกันเถอะครับ”

เขาฉวยกระเป๋าเดินทางของฉันจากทหารหนุ่มทั้งสองคนไปถือไว้แล้ว
เดินนำลี้ไปข้างหน้าอย่างรวดเร็วที่สุด ฉันหันไปมองจอห์นนี่กับบรูซด้วยสายตา
ละห้อย บอกเขาว่าฉันชอบใจเขามาก เขาทั้งสองเปรียบได้กับเทพธิดาที่มา
ช่วยเด็กหลงทางไว้ได้อย่างหวุดหวิด เขาหัวเราะ โบกมืออำลา...

เมื่อไปถึงรถ คนขับแท็กซี่ก็เก็บกระเป๋าเดินทางไว้เรียบร้อยแล้ว
ตำรวจจราจรคนหนึ่งกำลังเดินใกล้เข้ามาพอดี ฉันกระโดดขึ้นรถ เขาก็ปิด
ประตูแล้ววิ่งไปด้านหน้า ขึ้นรถแล้วขับออกจากที่อย่างร้อนรน

“ตามเกาะกันยังกะปลิง...” เข่าบ่น “จอดนิดจอดหน่อยเป็นโดนปรับ
เคราะห์ดีที่คุณออกมาได้เร็วนะครับ ถ้าขึ้นม้วยีดยาอยู่ละก็...ผมเสร็จแหงๆ”

เขาขับรถผ่านการจราจรที่หนาแน่นหน้าท่าอากาศยานออกมาได้ ฉัน
จึงค่อยหายใจได้ทั่วท้อง สามารถมองสองข้างทางได้ด้วยความตื่นเต้นสนใจ
ต่อไป

“เพิ่งเคยมานิวยอร์กละซี คุณหนูนะ...” คนขับแท็กซี่ชวนคุย เขาดู
เป็นคนที่สุภาพและมีน้ำใจพอสมควร

“ค่ะ...” ฉันตอบเรียบๆ และสั้นๆ

“เป็นเมืองที่วุ่นวายที่สุดในโลก...” เขาทำเสียงบ่นแต่แล้วก็หัวเราะ
“แต่ให้ไปอยู่ที่อื่นก็ไม่เอาเหมือนกัน...มีสเข้าใจที่ผมพูดนี้ไหม”

ยังไม่ทันตอบ เขาก็พูดต่อไปทันที

“อยู่ๆไปแล้วก็แล้วกัน ไม่มีอะไรน่ากลัวอย่างที่คิดหรอก...” เขาพูด

อย่างปลอบๆ “ผมสอนลูกสาวของผมเรื่อยเวลาเดินไปตามถนนนะ อย่างมองใครแล้วก็อย่าพูดกับใคร แค่นี้ก็หมดเรื่อง...เข้าใจที่ผมพูดไหมมิส”

“เข้าใจค่ะ...” ฉันทอบโดยเร็ว

“อ๊ะ นั่นดีมาก...” เขาว่า “ถ้าฉันก็รับรองได้ว่าไม่มีปัญหา คุณจะสามารถทำอะไรได้อย่างสบายใจที่สุด...”

เขาทำท่าเหมือนจะหมดเรื่องสนทนาด้วยการเปิดวิทยุในรถฟังเพลงไพเราะ ข้างฝ่ายฉันก็มองดูสองข้างทางอย่างไม่เบื่อหน่าย ถนนหนทางเต็มไปด้วยผู้คน que เดินสวนกันไปมา อาคารสูงตระหง่านมีมากมายจนแทบจะมองไม่เห็นพื้นดิน ฉันเกิดความไม่แน่ใจขึ้นมาทันทีว่า คุณอย่าส่งฉันมาที่นครอันใหญ่โตขนาดนี้นี่ทำไม ท่านไม่รีบบ้างเลยหรือว่าฉันยังมีอายุเยาว์นักในการที่จะต้องมาอยู่อย่างโดดเดี่ยวเช่นนี้...

หรือท่านหวังว่าฉันจะเอาตัวไม่รอดแล้วชมซานกลับไปหาท่าน สาราภาพถึงความล้มเหลวของตัวเองแล้ววิงวอนขออาศัยอยู่ที่โรงแรมต่อไป...

ในตำแหน่งสาวใช้เช่นเดิม!

ฉันรู้สึกเหมือนจะหายใจไม่ออกเมื่อคิดถึงเรื่องนั้น ในเวลาเดียวกันก็ตั้งปณิธานแน่วแน่ว่าฉันจะไม่ยอมแพ้เป็นอันขาด ฉันจะแสดงให้เห็นว่าคุณอย่าเห็นว่าไม่ใช่ท่านคนเดียวหรอกที่เข้มแข็งเด็ดเดี่ยว ทำทุกอย่างเพื่อความประสบความสำเร็จสมหวัง...

รถแล่นผ่านย่านชุมชนและห้างร้านที่หนาแน่นสวยงามทั้งสองฟากถนน ฉันเหลือวไปเหลือวมามองทุกอย่างที่ผ่านสายตาอย่างตื่นเต้น คนขับรถหัวเราะหึๆ แล้วพูดว่าถ้าเอาแต่เหลือวไปเหลือวมาไม่หยุดหย่อนเช่นนั้น คอของฉันคงจะเคล็ดแน่ๆ

ไม่ช้ารถก็แล่นเข้าไปในถนนสายใหญ่ที่ค่อนข้างเงียบสงบสักหน่อย ฉันสังเกตเห็นว่าผู้คนที่เดินอยู่สองข้างทางแต่งตัวดีกว่าคนในถิ่นพลุกพล่าน ถนนก็มองดูสะอาดตากว่า ฉันแทบไม่รู้สึกรถเมื่อรถจอดนิ่งสนิทริมบาทวิถีหน้าอาคารใหญ่ที่ก่อด้วยอิฐสีน้ำตาล มีรั้วรอบขอบทำด้วยเหล็กตัดอย่างโปร่งตา สนามหน้าตึกได้รับการดูแลเป็นอย่างดีจึงมีหญ้าเขียวชอุ่มตัดเรียบและกอไม้-

ดอกที่งามสะพรั่ง หน้าบ้านมีบันไดหินไม่สูงนัก กับประตูไม้โอ๊กสีหนักสองบานที่ปิดสนิท

คนขับรถลงมายกกระเป๋าเดินทางสองใบของฉันลงไปวางบนทางเท้า ฉันก้าวลงจากรถอย่างเบลอๆ ไม่แน่ใจว่าสามารถพาตัวเองมาจนถึงจุดหมายได้อย่างราบรื่นเรียบร้อยเช่นนี้ได้อย่างไร

ฉันมองไปรอบๆ อย่างตื่นเต้น อาคารที่จะเป็นที่พักของฉันตลอดเวลาที่เรียนหนังสืออยู่ที่โรงเรียนสอนศิลปะเบิร์นฮาร์ดท์นั้นดูน่าอยู่ไม่น้อย ตรงข้ามปากถนนมีสวนสาธารณะขนาดใหญ่ แต่ก็มีรั้วหน้าเข้าไปเดินเล่น ไกลออกไปมองเห็นแม่น้ำหรือคลองขนาดใหญ่สายหนึ่ง...

“คุณไม่ต้องจ่ายค่ารถหรอก...” เสียงคนขับแท็กซี่ดังขึ้น “แต่น่ากลัวจะต้องจ่ายค่าทิปให้ผมสักหน่อย...”

ฉันยืนงง

“ค่าทิป...”

“ก็ค่าทิปนะซีครับ มิส...” คนขับรถทำท่าหงุดหงิด “ไหนๆ ถึงนิวยอร์กแล้วก็เริ่มบทยเรียนแรกเสียเลยสิ...ทิป...ทิป...ไม่ว่าใครทำอะไรให้ต้อง ‘ทิป’ เขาทั้งนั้น จำไว้นะ ฮันนี่...”

“โอ...” ฉันร้องอย่างตกใจแกมอับอายชายหน้า ริมความหาเศษเหรียญในถุงย่ามอย่างทุลักทุเล “เท่าไรกันล่ะนี่...”

“เหรียญเดียวก็พอครับ...” คนขับรถเสียงอ่อนลงทันทีเมื่อเห็นท่าเงอะงะของฉันเข้า “ยังเด็กยังเล็ก ไม่ต้องมากมายอะไรหรอก...”

หนึ่งเหรียญเข้าไปอยู่ในกำมือชายกลางคน เขามีสีหน้ายิ้มแย้มเมื่อกล่าวคำลาแล้วขับรถจากไปโดยเร็ว ทิ้งให้ฉันยืนนั่งงอนอยู่บนบาทวิถีชั่วอึดใจในที่สุดก็หันไปมองบันไดหน้าตึกที่ทอดอยู่ตรงหน้า มันดูสูงตระหง่านข่มขวัญจนใจผ่อ แต่ฉันก็ไม่มีทางเลือกนอกจากก้มลงหิ้วกระเป๋าเดินทางสองใบไว้ อย่างมั่นคงแล้วก้าวขึ้นบันไดนั้นทีละขั้น ทีละขั้นอย่างระมัดระวัง...

ฉันยืนนิ่งอยู่หน้าประตูที่ปิดสนิท ไม่มีเสียงการเคลื่อนไหวใดๆ ดังออกมาให้ได้ยิน ฉันสูดลมหายใจยาวอีกครั้ง วางกระเป๋าที่ที่หิ้วอยู่ในมือข้างขวา

ลงแล้วยกขึ้นเคาะประตูบานนั้นสองครั้งอย่างขลาดๆ

“ไม่มีเสียงขานตอบ...”

“ไม่มีเสียงฝีเท้าหรือเสียงอะไรทั้งสิ้น

นั่นแล้ว ฉันจึงเห็นกริ่งเล็กๆ ที่ซอกประตู ได้สติพอที่จะรีบวิ่งไปกดกริ่งนั้นทันที... เป็นจังหวะยืดยาวพอที่จะได้ยินการตอบสนองด้วยเสียงฝีเท้าเดินรีบเร่งใกล้เข้ามา

แล้วบานประตูก็เปิดออก หญิงร่างสูงหน้าตาเคร่งขรึมยืนตระหง่านอยู่ตรงหน้า หล่อนอยู่ในวัยกลางคน อายุประมาณห้าสิบปี ไหล่ยัดตรง เอนไปข้างหลังเล็กน้อยเหมือนตุ๊กตาหรือหุ่นแขวนเสื้อ ผมสีน้ำตาลหวีตั้งเรียบมีเส้นสีเทาแซมไม่น้อย

เสื้อผ้าที่หล่อนใช้เห็นได้ว่าเป็นเครื่องแบบประจำสำนักงาน ประกอบด้วยกระโปรงแคบยาวครึ่งน่อง สีน้ำเงินแก่ สวมเสื้อแพรสีนวล คอกลมกว้างเปิด นำแปลกที่หล่อนสวมรองเท้าผ้าตัวนสีชมพูอย่างรองเท้านักเดินบัลเลต์ หล่อนแต่งหน้าด้วยสีจัด แก้มแดงเหมือนคนที่มีสายตาสั้นหรือไม่มีก็ไม่แสบสว้างพอในห้องแต่งตัว ขนตายาวจนเห็นชัดว่าเป็นขนตาปลอมลิปสติกสีแดงเข้มดูเป็นมันวาวในเวลากลางวัน

หล่อนยังไม่ยอมเบี่ยงกายให้ฉันเข้าไปข้างใน จนกระทั่งใช้สายตามองดูฉันอย่างชนิดที่เรียกว่า ศีรษะจรดปลายเท้าจนหน้าใจแล้วนั้นแหละ จึงเผยอมุมปากขึ้นเล็กน้อยเป็นที่ยิ้มต้อนรับ

“ตอนไซ้ไหมล่ะนี่...” หล่อนถามเสียงห้วนๆ

“ไซ้ค่ะ...” ฉันตอบเรียบๆ

“ฉันชื่อแอ็กเนส...” หล่อนแนะนำตัวเอง “แอ็กเนส มอร์ริส...”

ฉันยิ้มอย่างฝืนๆ คำสั่งของคุณยาระบุชื่อนี้เช่นเดียวกัน ฉันจึงไม่ประหลาดใจ แต่แอ็กเนสทำท่าเหมือนผิดหวังที่ไม่เห็นความกระตือรือร้นตื่นเต้นของฉัน

“อ้าว หัวกระเป๋ามาตามฉันมาสิ ที่นี่ไม่มีคนรับใช้ ทุกคนต้องช่วยตัวเอง... ไม่เหมือนอยู่โรงแรม เข้าใจไหม?”

“เข้าใจค่ะ...” ฉันตอบอย่างเรียบร้อยตามเคย หล่อนเบี่ยงตัวไปข้างหนึ่ง ให้นฉันผ่านเข้าประตูไปก่อน ขณะที่เดินผ่านฉันก็ได้กลิ่นน้ำหอมฉุนก็ก็เข้าจมูก เป็นกลิ่นดอกไม้หลายอย่างผสมกันเช่นจัสมีน กุหลาบ แล้วฉีตซ้ำด้วยฟอร์-เก็ต-มี-น็อด

ฉันหยุดที่หน้าห้องโถงซึ่งปูพื้นด้วยไม้กุหลาบ มีพรมรูปไข่อู้อยู่กลางห้อง ลวดลายแบบตะวันออกซีตจาง แสดงว่ารับใช้งานหนักมานานนับสิบปี ในบัดนั้น นาฬิกาตั้งแบบโบราณก็ตั้งขึ้น

ใบหน้าตึงเครียดของแอ็กเนส มอริสคลี่ย้ม

“โอ มิสเตอร์แฟร์แบงค์ทักเธอยังไงล่ะ ดอน...” หล่อนบอกแล้วพยักหน้าให้นฉันมองตาม นาฬิกาเรือนนั้นดูเก่าแก่สูงค่า ตัวเลขเป็นอักษรโรมัน เข็มบอกนาฬิกาและชั่วโมงเคลือบสีดำหนา

“มิสเตอร์แฟร์แบงค์...” ฉันมองไปรอบๆ เพื่อหาบุคคลผู้ที่หล่อนเอ่ยนาม

“ก็นาฬิกาคุณปู่เรือนนั้นไง...” แอ็กเนสทำเสียงรำคาญในความโง่ทึ่มของฉัน “ฉันชอบตั้งชื่อข้าวของเครื่องเรือนชิ้นสำคัญ แบบนี้แหละ อย่างชื่อ ‘มิสเตอร์แฟร์แบงค์’ นี่ฉันก็ตั้งจากชื่อนักแสดงที่มีชื่อเสียงคนหนึ่งที่เคยทำงานด้วย...แบบนี้มันทำให้บ้านดู...ดูอบอุ่นขึ้นจริงไหมล่ะ...”

“ก็...ก็จริงค่ะ” ฉันตอบโดยเร็ว

หญิงกลางคนพยักหน้า

“ฉันละ เกลียดนัก พวกที่พอได้ยินได้ฟังอะไรใหม่ๆ ก็ตั้งทำรังเกียจไว้ก่อน ไม่คิดมั่งว่าเจ้าของเขาจะรู้สึกยังไง...”

หล่อนเดินไปที่นาฬิกาตั้ง ไล่ฝ่ามือไปตามขอบไม้ขัดมันเงาอย่างรักใคร่ราวกับกำลังสัมผัสและต้องเพื่อนรัก

“มิส...เอ้อ...มาตามคะ...” ฉันเริ่มอย่างอึดอัดใจ “หนูจะต้องไปรายงานตัวกับใคร...”

แอ็กเนสทำหน้าที่

“ตามฉันมาสิ...” หล่อนออกคำสั่งห้วนๆ แล้วเดินนำออกจากห้องโถงตรงไปยังบันไดใหญ่ที่ทอดสูงขึ้นไปเบื้องบน ราวบันไดเป็นไม้โอ๊กสีมีดมีลวดลาย

สลักเสลาสวยงามและได้รับการดูแลทำความสะอาดเป็นอย่างดี พรหมปุตตาม
ชั้นบันไดเป็นพรหมหนาสีเทา เก่าจนชายรุ่มเป็นชายครุยด้วยอายุการใช้งานเท่าๆ
กับพรหมรูปไข่ที่ปูอยู่ที่ห้องโถง ตามฝาผนังข้างบันไดประดับด้วยภาพถ่ายของ
ศิลปินที่มีชื่อเสียง ไม่ว่าในแขนงนักแสดงนักร้อง นักเต้นและนักดนตรีที่รายนาม
นามติดไว้ประจำตามรูปภาพนั้นๆ

ฉันสรุปได้ว่าเป็น ‘บ้าน’ ที่น่าอยู่หลังหนึ่ง มีความอบอุ่นเป็นกันเองอยู่ใน
ในบรรยากาศมากกว่าหลังใดๆ ที่ผ่านมา

นี่คือสถานที่ที่ฉันจะเริ่มชีวิตใหม่อย่างแน่นอน...

แอ็กเนส หยุดหน้าห้องห้องหนึ่งที่ประตูเปิดเต็มที่ทั้งสองบาน

“นี่คือห้องนั่งเล่นของเรา...” แอ็กเนสบอก “เวลามีแขกมาหา เราก็
ต้อนรับเขาในห้องนี้แหละ เข้าไปนั่งคุยกันได้นั่นสิ ตอน เรามีเรื่องจะต้อ
งพูดกันมาก ให้ทุกสิ่งทุกอย่างกระจ่างแจ้งไปเสียทันที จะได้ไม่มีอะไรเข้าใจ
ผิดกันในตอนหลัง...”

แล้วหล่อนก็มองฉันเขม็งอีกครั้งหนึ่ง

“สมควรหิวล่ะซี...”

ฉันผินยิ้มแล้วตอบตามตรง

“หิวค่ะ...ในเครื่องไม่มีอะไรให้รับประทานเลย แล้วพ้อออกมาพบรถ
แท็กซี่เขาก็รีบพาหนูมาส่ง...”

แอ็กเนสขมวดคิ้ว

“แล้วนี่จะทำยังไง...” หล่อนพูดเหมือนหารื้อกับตัวเอง “เลยเวลาอาหาร
กลางวันไปแล้วเสียด้วย ไม่สมควรจะไปรบกวมนิสซิสลิดี้ในเมื่อแกกำลัง
พักผ่อน แก่ไม้ไช่ทาสของใคร...”

“โอ หนูก็ได้ตั้งใจจะไปรบกวมนใคร...” ฉันร้องออกมาอย่างตกใจ
แอ็กเนสเป็นคนถามขึ้นมาเองแท้ๆ ว่าฉันหิวหรือเปล่า แล้วฉันก็ตอบไปตาม
ความจริงแต่หล่อนกลับทำท่าเหมือนเป็นความผิดของฉันที่หิว...

“งั้นก็เข้าไปนั่งคุยกันก่อน...” หล่อนเบี่ยงตัวให้ฉันก้าวล้ำนำข้างหน้า
แต่พ้อเดินผ่านกัน หล่อนก็ยกมือขึ้นจับไหล่ข้างหนึ่งของฉันรั้งไว้

“ไม่เอา...อย่าเดินแบบนั้นสิ...” หล่อนพูดเสียงแข็ง “จำไว้เวลาจะก้าวเข้าไปในห้องต้องยืดไหล่ตรง ศีรษะตั้ง คางเซิดทุกครั้ง หัดเสียให้ชิน แล้วก็พยายามแก้ไขสิ่งบกพร่องของตัวเองตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป”

๒

มิสซิสแอ็กเนส มอร์ริสบอกให้ฉันนั่งรออยู่ในห้องนั่งเล่น หล่อนจะออกไปข้างนอกเพื่อทำธุระอะไรสักอย่าง แล้วจึงจะกลับมานั่งสนทนากัน พอหล่อนเดินหายลับไปจากประตูทางเข้าฉันก็ไปนั่งที่เก้าอี้เดี่ยวตัวหนึ่ง ซึ่งรวมอยู่ในกลุ่มเก้าอี้ชุดอันประกอบด้วยเก้าอี้ยาวขนาดสามคนนั่ง เก้าอี้เดี่ยวสามตัว และโต๊ะกลางที่มีนิตยสารเก๋ๆ วางอยู่ตั้งหนึ่งอย่างเป็นระเบียบ

ที่มุมห้องด้านขวามีโต๊ะตั้งชิดผนังอยู่ตัวหนึ่ง เป็นโต๊ะโบราณที่มองดูสวยสง่า บนโต๊ะนั้นมีเครื่องเล่นแผ่นเสียงแบบเก่าที่ใช้สำหรับแผ่นเสียงลงเพลย์ และแผ่นเสียงเหล่านั้นก็ตั้งเรียงเป็นตับอยู่บนโต๊ะนั้นเช่นเดียวกัน แผ่นแรกที่มองเห็นปกชัดเจนบอกว่า เป็นแผ่นเสียงเพลงชุดโอเปร่าจากเรื่อง ‘มาตามบัตเตอร์ฟลาย’ เลยจากโต๊ะนั้นไปคือเตาผิง ผนังที่อยู่เหนือห้องบนเตาผิงแขวนภาพเขียน ฉาก ‘ระเบียง’ จากละครเรื่อง ‘โรมิโอแอนด์จูเลียต’

มุมห้องอีกด้านหนึ่งมีเปียโนตั้งอยู่ ฉันรีบเดินไปใกล้ โน้ตแผ่นหนึ่งยังเปิดกางอยู่ เปียโน คอนแชร์โต ของโมซาร์ท ที่ฉันรู้จักอย่างแจ่มแจ้ง ปลายนิ้วร้อนซ่าขึ้นมาทันทีด้วยความกระหายใคร่จะได้ทรุดตัวลงนั่งแล้วเล่นเปียโนให้สมใจที่จากพรากมานานแสนนาน

แต่แล้วก็ยังใจเสียได้ ไม่ทำตามทีคิด...

บนโต๊ะกระจกใกล้ๆ เปียโน มีของที่ระลึกจัดวางไว้ล้นแล้วแต่เป็นของสะสมจากเวทีละคร ไม่ว่าจะรูปถ่าย รูปปั้นเล็กๆ โปรแกรมละครเก๋ๆ หน้ากากทาสีจุดฉาดอย่างที่นิยมใช้ในงานแฟนซีลีลาศ ตลอดจนกรับแบบสเปนคู่หนึ่ง ซึ่งวางไว้โดดเด่น ป้ายเขียนด้วยลายมือเรียบๆ ว่า ‘ของขวัญจาก รูดอล์ฟ วาเล็นติโน’

แล้วสายตาของฉันก็หยุดตรงที่ภาพถ่ายในกรอบเงิน

แอ็กเนส มอร์ริส ในวัยสาว... หล่อนไม่ใช่เครื่องสำอางจัดนัก ใบหน้า

อ่อนเยาว์สวยอย่างประหลาด ฉันทยกกรอบรูปนั้นขึ้นมองใกล้ๆ อย่างพิลึกพิลึกระหึ่มและชื่นชม

“ไม่สมควรจับต้องสิ่งของใดๆ ที่ยังไม่ได้รับอนุญาต...” เสียงแผ่วต่ำดังขึ้น ทำให้ฉันสะดุ้ง เหลียวขวับมามองพลางวางภาพถ่ายไว้บนโต๊ะ แอ็กเนสยื่นกอดอกอยู่ที่หน้าประตูโดยที่ฉันไม่ได้ยินเสียงฝีเท้าของหล่อนเลยแม้แต่ชนิดเดียว

“ขอโทษค่ะ...หนูพึ่งแต่...” ฉันพยายามแก้ตัว

“ฉันอยากให้นักเรียนรู้สึกเป็นกันเองกับที่นี่...” แอ็กเนสพูดด้วยเสียงเดิม “แต่ก็ต้องการให้มีความนับถือในความเป็นส่วนตัวของฉันด้วยเหมือนกันของสะสมเหล่านี้มีค่าแก่ฉันมาก ถ้าเสียหายถูกทำลายไปเงินเท่าไรก็ไม่สามารถซื้อหามาแทนที่ได้ เธอรู้ไว้ด้วยว่า ความทรงจำรำลึกถึงดงามของคนเรานั้นมีค่ากว่าเงินทองหรือเพชรพลอย...”

แอ็กเนสเดินมาใกล้แล้วมองดูรูปถ่ายเก่าแก่ของตัวเอง ฉันมองตามแล้วพูดว่า

“เป็นภาพถ่ายที่สวยงามมากค่ะ...”

คำพูดของฉันทำให้สีหน้าของหญิงวัยกลางคนอ่อนโยนลงเล็กน้อย

“แต่เธอก็เกือบจำไม่ได้ว่าเป็นคนเดียวกับที่ยืนอยู่ตรงหน้าเธอตอนนี้...” หล่อนพูดเนือยๆ “แม้แต่ฉันเอง มองดูที่ไรก็อดคิดไม่ได้ว่ากำลังมองดูคนแปลกหน้า... นั่นเป็นรูปถ่ายวันที่ฉันขึ้นแสดงบนเวทีในบัลเลต์เรื่องแรกในชีวิต...”

“บัลเลต์” ฉันร้องอย่างตื่นเต้น “เรื่องอะไรคะ...”

แอ็กเนสยิ้มแฉ่ง นัยน์ตาอ่อนโยน

“เรื่อง ‘แฮมเล็ต’ ฉันแสดงเป็น ‘โอฟีเลีย’ นางเอกที่สติเสียใจล่ะ...” หล่อนเล่าอย่างเต็มใจ “ตอนที่แสดงนะ ฉันก็คงอายุไม่มากไปกว่าเธอหรอกตอน...”

“จริงหรือคะ...” ฉันพิมพ์้า อดนึกถึงตัวเองไม่ได้ โทจนปานนี้แล้วยังไม่ได้ทำอะไรเป็นชิ้นเป็นอัน ส่วนมิสซิสสมอร์ริสที่ฉันแอบจินตนาการไว้ว่าเป็น

หญิงสูงอายุที่หน้าตาเคร่งขรึมไม่น่ารักกลับเคยแสดงบัลเลต์ขึ้นเวทีมาแล้ว
ผู้ที่ฉันกำลังนึกถึง เหยหน้าขึ้นมองเพดานห้องที่มีโคมไฟฟ้าแก้วแขวน
อยู่ แววตาเลือนลอยเมื่อนึกถึงอดีต

“เชื่อไหมว่าฉันเคยร่วมงานกับ ‘สτανิสลาฟสกี’^๑ ด้วย...” หล่อนพูด
เสียงแผ่วเบา “ตอนที่แสดงเป็น ‘โอฟีเลีย’ ได้รับคำนิยมชมเชยหนาหูทีเดียว”

ฉันนั่งเงยบ ก็ฉันไม่เคยได้ยินชื่อดาราผู้นั้น การที่ฉันทำท่าไม่สนใจผู้
ที่หล่อนชื่นชมทำให้แอ็กเนสแสดงความไม่พอใจด้วยการเลิกการสนทนาที่
เกือบจะฟังดูเป็นกันเองอย่างน่าเสียดาย

“นั่งลงสิ ตอน...” หล่อนออกคำสั่ง “ประเดี๋ยวมิสซิสลิตดีจะนำภาต
น้ำชาและแซนดวิชมาให้ แต่จะหวังอะไรมากไปกว่านั้นนะคงจะยากละ...”

ฉันนั่งลงบนเก้าอี้ยาว ส่วนแอ็กเนสเดินไปนั่งที่เก้าอี้ยกใกล้เตาผิง
หล่อนเริ่มการสนทนาอย่างเป็นทางการเป็นการด้วยการพูดว่า

“ฉันรู้เรื่องเกี่ยวกับตัวเธอไม่มากนักหรอก...” หล่อนหรีดตาลงแล้ว
เม้มปากเล็กน้อย ทำสีหน้าเข้มงวดพลางเอื้อมมือลงไปล้วงซองจดหมาย
ออกมาจากขอบกระโปรงที่หล่อนเหน็บไว้อย่างมิดชิดทำให้ฉันอดคิดไม่ได้ว่า
แอ็กเนสเป็นหญิงหัวโบราณยิ่งกว่าคุณย่าคัตเลอร์เสียอีก

แต่ในทันทีที่มองเห็นตราที่ซองจดหมายอย่างชัดเจนฉันก็เกิดอาการใจ
เต้นอย่างช่วยไม่ได้...ซองจดหมายจากโรงแรมคัตเลอร์’ส โคฟวิ นั่นเอง

แอ็กเนสเปิดซอง หยิบจดหมายออกมาคลี่ กระดาษค่อนข้างยับและ
ซ้ำ แสดงว่าหล่อนอ่านจดหมายฉบับนี้หลายครั้งหลายหนแล้ว

“จดหมายจากมาตามคัตเลอร์...คุณย่าของเธอใช่ใหม่มละ...” หล่อนไม่
รอคำตอบ หากพูดต่อไปว่า “เป็นจดหมายแนะนำตัว เล่าประวัติของเธอแค่
เพียงคร่าวๆ”

“ค่ะ...” ฉันพูดอย่างไร้ความหมาย

^๑ Konstantin stanislavsky ดาราบัลเลต์ชาวรัสเซีย เป็นผู้มีชื่อเสียงมากที่สุดในยุคของเขา
(ค.ศ. ๑๘๖๓-๑๙๓๘) ...ผู้แปล

แอ็กเนส มอร์ริสมองหน้าฉันนั่งอยู่สักอึดใจ แล้วจึงพูดว่า

“ท่านพูดถึงปัญหาของเธอบางเรื่อง ตอน...”

“ปัญหาของหนู...” ฉันนุกานอย่างตกใจ นี่คุณย่าเกลียดฉันถึงขนาดที่พูดถึงปัญหาของฉันกับคนแปลกหน้าด้วยการเขียนเป็นลายลักษณ์อักษรถึงขนาดนี้เชียวหรือ ท่านส่งฉันมาที่นิวยอร์กเพื่อศึกษาต่อหรือเพื่อทำลายกันแน่...

“ก็งั้นนะซี...” แอ็กเนสพยักหน้า โบกจดหมายแทนพัดไปมา “ปัญหาที่เธอทำตัวเข้ากับเพื่อนร่วมชั้นเรียนไม่ได้ ถึงได้ต้องย้ายโรงเรียนไปเรื่อยๆ...”

“ท่านพูดยั้งงั้นหรือคะ...” ฉันย่อนถามเสียงเบา

“ใช่...” หล่อนพยักหน้า “แล้วฉันก็พอใจมากที่ท่านพูดจาตรงไปตรงมา...”

“แต่...ความจริงหนูไม่ได้มีปัญหาที่โรงเรียนนี่คะ...” ฉันว่า “ตรงกันข้ามฉันเป็นนักเรียนดีเด่นด้วยซ้ำ”

“ไม่มีประโยชน์ที่จะมาพูดเฉไฉ...” แอ็กเนสสะบัดจดหมายที่ถืออยู่ตรงหน้าฉัน “หลักฐานชัดเจนอยู่ที่นี่... มาตามคัตเลอร์นี่จะเป็นสุภาพสตรีสูงศักดิ์ที่น่านับถือ ท่านคงเสียใจมากอยู่ไม่น้อยหรือคนที่ต้องเขียนความประพฤติของหลานสาวมาตามตรงเช่นนี้... ตอน เธอยังไม่รู้ตัวอีกี่ว่าตลอดเวลาที่ผ่านมานี่นะ เธอทำตัวเป็นภาระที่น่าเป็นห่วงให้แก่ครอบครัวของเธอมากเพียงไร... โดยเฉพาะต่อคุณย่าผู้สูงวัยของเธอ”

“โอ... มัน... มันไม่ใช่ยั้งงั้น...” ฉันครางอย่างอ่อนใจ

แอ็กเนสวางจดหมายลงบนโต๊ะ ยกมือข้างหนึ่งชูขึ้นสูง ทำให้ฉันมองเห็นนิ้วยาวที่ข้อทุกข้อแตกโปนประกอบด้วยเล็บแหลมยาวทาสีแดงเหมือนมือของแม่มด

“ขอเสียทีเถอะ แม่คุณ...” หล่อนร้องออกมาอย่างรำคาญใจ “ไม่ต้องมาแก้ตัวโน่นนี่ให้ฉันรำคาญ มันไม่มีประโยชน์อะไรแล้ว ฉันไม่สนใจอะไรนอกจากเรื่องการแสดงครั้งต่อไปของเธอเท่านั้น”

“การแสดงของหนูหรือคะ...” ฉันพูดอย่างไม่เข้าใจ

แอ็กเนสพยักหน้า

“ก็ใช่ล่ะซี ฉันต้องการให้เธอประพุดตัวอย่างเรียบร้อยอยู่ในโอวาทของฉันตลอดเวลาที่เธออยู่ที่นั่น...”

ฉันกลืนน้ำลายลงไปในลำคอที่แหบแห้งก่อนที่จะถามอย่างขลาดๆ ว่า “แล้วนอกจากนั้น คุณย่าเขียนอะไรอีกคะ...”

“นั่นเป็นเรื่องส่วนตัวระหว่างท่านกับฉัน...” แอ็กเนสตอบเสียงหัวเราะหยิบจดหมายขึ้นมาพับใส่ซองแล้วซ่อนไว้ที่ขอบกระโปรงอย่างเดิม

“แต่มันเป็นเรื่องเกี่ยวกับหนูไม่ใช่หรือคะ...” ฉันยื่นกราน

“อย่าขึ้นเสียงกับฉันนะ” แอ็กเนสวาดแหว “เห็นได้ชัดว่าเธอเป็นเด็กที่ความประพุดติหละหลวม ฉันเห็นจะต้องจับตาดูเป็นพิเศษสักหน่อย...เอาเป็นว่าตอนนี้เธอต้องอยู่ในระยะถูกควบคุมความประพุดติไปสักพักหนึ่งก่อนก็แล้วกัน”

“ถูกควบคุมความประพุดติ...” ฉันร้องเสียงดังขึ้นกว่าเดิม “เป็นไปได้ยังไงคะ ก็หนูเพิ่งมาถึง ยังไม่ได้ทำอะไรผิดเลย...”

“นี่เป็นการตัดสินใจของฉัน...” แอ็กเนสว่า “เธอไม่มีสิทธิ์โต้แย้งถกเถียงอะไรทั้งนั้น เราอยู่ที่นั่นอย่างมีกฎระเบียบเคร่งครัด นักเรียนไม่ได้รับอนุญาตให้อยู่ตึกเกินสี่ทุ่มในวันปกติ และไม่เกินสองยามในวันสุดสัปดาห์ แต่ฉันจะต้องได้รับรู้ว่ากำลังอยู่ที่ไหน ทำอะไรกันด้วย”

“การส่งเสียงดังเป็นเรื่องที่ยอมไม่ได้...” แอ็กเนสบรรยายต่อไป “ทุกคนต้องรักษาความสะอาดและทรัพย์สินของบ้านหลังนี้อย่างดีที่สุด ต้องเข้าใจว่าการที่ได้อยู่ที่นั่นนั้น เธอได้อยู่อย่างแขกผู้มีเกียรติ...เข้าใจไหม?”

“เข้าใจค่ะ มาตาม...” ฉันพูดเสียงเบาๆ “แต่...แต่จดหมายฉบับนั้น... ในเมื่อเป็นเรื่องเกี่ยวกับตัวหนู หนูขอทราบรายละเอียดมากกว่านี้อีกสักหน่อยไม่ได้หรือคะ”

ยังทันที่ฉันจะได้รับคำตอบ หมิงร่างท้วม ใบหน้ากลมกับดวงตาสีเทา อบอุ่นก็เดินกระฉับกระเฉงเข้ามาในห้อง หลอนถือถาดใส่กาน้ำชา ถ้วยและจานใส่แซนด์วิชมาด้วย หมิงหน้าตาใจดีผู้นี้สวมเครื่องแบบสีฟ้า ผ่ากันเป็อน

สี่เหลี่ยมมะนาวผูกไว้เรียบร้อย หล่อนยิ้มให้ฉันอย่างเป็นมิตร

“โอ นี่คือ ‘ซาราห์ เบิร์นฮาร์ดท์’^๒ คนใหม่ของเราสินะคะ คุณครู...”

“ใช่สิ มิสซิสลิตดี...” แอ็กเนสพยักหน้า “นี่คือดาราคคนใหม่ของเรา” แล้วหล่อนก็หันมาพยักหน้ากับฉัน “ตอน นี่คือมิสซิสลิตดี แม่บ้านคนสำคัญของเรา เธอต้องเชื่อฟังและทำตามคำแนะนำของเขาเหมือนกับที่ฟังฉัน ฉันจะไม่ยอมให้เธอทำให้มิสซิสลิตดีไม่สบายใจเป็นอันขาด ไม่ว่าด้วยเรื่องใดๆ ทั้งสิ้น”

“โอ้ แม่หนูน่ารักคนนี้นิ่งไม่เหลวไหลหรอกค่ะ คุณครูใหญ่...” หญิงใจดีรีบพูดขึ้นทันที หล่อนวางถาดอาหารลงบนโต๊ะแล้วหันมามองฉัน “ยินดีต้อนรับค่ะ”

“ขอบคุณค่ะ...” ฉันอุบอิบ

มิสซิสลิตดีหันไปพยักหน้ากับ ‘คุณครูใหญ่’

“สวยน่ารักนะคะ...” หล่อนว่า

“ใช่ สวยน่ารักดี...” แอ็กเนสพูดขีมิๆ “แต่อย่าลืมนะว่าคนสวยมักนำปัญหายุ่งยากมาให้เรามากกว่าคนไม่สวยมิสซิสลิตดี”

สายตาสองคู่หันมามองจ้องหน้าฉันเป็นจุดเดียวกัน ทำให้ฉันรู้สึกร้อนซ่าไปทั้งตัว สายตาสองคู่ที่มองมาอย่างพิลึกพิลั่นเพราะหวั่นกลัวว่ากำลังใช้แว่นขยายส่องดูส่วนบกพร่องของฉัน

แต่ในที่สุดมิสซิสลิตดีก็ยิ้มให้ฉันอย่างอบอุ่น

“เอละ สาวน้อย ไม่ต้องตกอกตกใจ มีอะไรพูดกันได้... ป้านะซลูกอยู่ในครัวทั้งวัน หนูขาดเหลืออะไรก็เข้าไปหาป้าได้ทุกเวลา จำไว้ว่าต้องทำเตียงของตัวเองให้เรียบร้อย เข้านอนไม่เกินสี่ทุ่มของวันธรรมดา แล้วเราจะร่วมมือกันทำความสะอาดบ้านอาทิตย์ละครั้ง”

“ใช่แล้ว...” แอ็กเนสส่ายตาอีกต่อหนึ่ง “เราทุกคนที่นี่ต้องทำงานหนัก ต้องแต่งตัวให้ทะมัดทะแมง รวบผมตึงเกล้าทรงสูงพ่นดินค้อ เลือกสวมเสื้อผ้า

^๒ Sarah Rosine Bernhardt ดาราละครผู้มีชื่อเสียงชาวฝรั่งเศส (ค.ศ. ๑๘๔๔-๑๙๓๓) ...ผู้แปล

ตัวที่เก่าที่สุด พบแขนขึ้นมาถึงข้อศอก เราจะล้างหน้าต่าง ภูพิน ขัดห้องน้ำ และปิดฝันทั้งแต่เพดานลงมาจนถึงพื้นห้อง เธอเข้าใจคำว่า ‘รื้อฉาก’ ใหม่ละ”

ฉันสั้นศรัทธาอย่างงงๆ ทำให้แอ็กเนสเบิกตากว้าง ทำหน้างุนงงเหมือนจะถามว่าทำไมฉันถึงไร้เดียงสาขนาดนั้น แต่ในที่สุดหล่อนก็อธิบายว่า

“เวลาที่ละครเรื่องหนึ่งจบลง นักแสดงกับคนหลังฉากต้องช่วยกันรื้อฉากเก่าออกอย่างหมดจดที่สุด จนเหลือแต่โรงเปล่าๆ ละครเรื่องใหม่ถึงจะเริ่มได้ในวันรุ่งขึ้นไงล่ะ...”

“เข้าใจแล้วค่ะ...” ฉันร้อง มีสขุสลิติด้มองฉันอย่างเอ็นดูแล้วเดินออกไปจากห้อง ในระหว่างที่ดื่มน้ำชาและรับประทานแซนด์วิช แอ็กเนสก็ชวนคุยต่อไปเรื่อยๆ

“เคยเรียนเปียโนมาบ้างหรือเปล่าล่ะ ดอน”

“เคยมาบ้างนิดหน่อยค่ะ...” ฉันตอบเรียบๆ

“งั้นก็ดีแล้ว...” หล่อนว่า “ทีนี้เวลามีประชุมอาร์ทิสต์เธอต้องมาเล่นเปียโนให้เขาฟัง ฉันพยายามจัดการรวมกลุ่มอาร์ทิสต์แขนงต่างๆ เดือนละครึ่งแล้วให้ทุกคนแสดงความสามารถให้เพื่อนชม บางคนก็แสดงละครบทสั้นๆ บางคนก็ร้องเพลง บางคนก็เล่นดนตรีตามแต่ถนัด

“ค่ะ...”

“แต่นั้นต้องตอนที่โรงเรียนเปิดเทอมจริงๆ จังๆ แล้ว...” แอ็กเนสพูดต่อไป “ระหว่างซัมเมอร์นี้มีนักเรียนเหลืออยู่ไม่กี่คน แต่พอถึงฤดูใบไม้ร่วงก็จะมีเพิ่มมาอีกสามคน ฝาแฝดเบิ้ลดีออก แล้วก็โดนัลด์ รอสสิ เด็กใหม่เหมือนเธอไงล่ะ”

“ค่ะ...” ฉันรับคำโดยปราศจากความหมายตามเคย

“ทริสซ่า เครเมอร์ใจดีมากที่ยอมให้เธออยู่ร่วมห้องด้วย...” แอ็กเนสพยักหน้าขำๆ “แต่ถ้าเธอทำตัวเข้ากับทริสซ่าไม่ได้ก็เสียใจที่จะบอกเธอว่าเธอต้องไปอยู่ห้องใต้หลังคาคนเดียว หรือถ้ายังไม่พอใจที่นี้ก็เห็นจะต้องเชิญกลับบ้าน...”

“หนูเต็มใจอยู่กับมิสเครเมอร์ค่ะ...” ฉันรีบบอกโดยเร็ว

“งั้นก็ดีแล้ว...” แอ็กเนสยิ้มที่มุมปาก “ทริสซ่าเป็นเด็กน่ารัก เขามีอนาคตสดใสสำหรับการเป็นแดนเซอร์ที่เก่งฉกาจทุกๆ ที่อายุนี้ทีเดียว ฉันไม่ต้องการให้มีอะไรทำให้เขาไม่พอใจเป็นอันขาด...เธอเข้าใจคาพูดของฉันไหมตอน”

“เข้าใจค่ะ คุณครู...” ฉันพิมพ์่า นึกไม่ออกว่าหล่อนนำเรื่องอะไรเกี่ยวกับฉันไปเล่าให้เพื่อนร่วมห้องคนใหม่ของฉันฟังแล้วบ้าง

“นอกจากทริสซ่าก็ยังมีนักเรียนอีกคนหนึ่งอยู่ที่นั่นตอนนั้น...” แอ็กเนสพูดต่อไป “ชื่ออาร์เธอร์ การ์วู้ด...เขาเป็นคนที่อ่อนไหวง่ายมาก...คนนี้เรียนเป่าโอโบ แล้วดูที่จะไปได้ไกลเสียด้วย คุณพ่อคุณแม่เป็นนักดนตรีมีชื่อเสียง...เบอร์นาร์ตกับลูเอ็ลล่า การ์วู้ดไม่เคยได้ยินชื่อเสียงของเขาจังใหม่ละ เขาเล่นดนตรีอยู่วง ‘นิวยอร์ก ฟิลาฮาร์โมนิค ออร์เคสตรา’ เชียวนะ”

ฉันตอบอุบอิบว่าไม่เคยได้ยิน

“เอาละ...” แอ็กเนสประสานมือไว้บนตัก “เธอคงจะอิมหน้าสำราญดีแล้วกระมัง...ฉันจะได้พาไปชมให้ที่บ้าน แล้วจะพาไปที่ห้องพักเสียเลย”

“ขอบคุณมากค่ะ...” ฉันลุกขึ้นยืน “หนูจะนำถาดนี้ไปไว้ที่ครัวก่อนนะค่ะ...”

“นั่นเป็นความคิดที่ดีมาก...” แอ็กเนสพูดเสียงเรียบ “ตามที่คุณย่าของเธอเล่ามานะ ตามปกติเธอเป็นเด็กแบบที่เรียกว่ามีอดตายตื่นตายไม่ใช่รีไม่เรียกไม่ขานไม่วานไม่ทำ...อะไรทำนองนั้นใช่ใหม่มละ”

“ไม่จริง...” ฉันแย้งอย่างฉุนเฉียว “หนูไม่เคยเป็นแบบนั้น...”

แอ็กเนสหรีตาลง จ้องหน้าฉันเขม็งอยู่ครู่หนึ่งแล้วจึงพูดว่า

“งั้นก็ตามฉันไปที่ครัว...” หล่อนว่า “จะได้รู้จักที่ทางเสีย เสร็จแล้วค่อยไปที่ห้องพัก...”

ฉันเดินตามแอ็กเนสออกไปที่ห้องโถง เลี้ยวออกประตูหลังผ่านระเบียงไปถึงบริเวณห้องครัวซึ่งมีห้องอาหารอยู่ติดๆ กัน ครัวมีขนาดไม่ใหญ่นักแต่มีเครื่องใช้ครบครัน ตรงกลางมีโต๊ะเก้าอี้ชุดหนึ่งตั้งอยู่ หน้าต่างเปิดออกไปมองเห็นอาคารอีกหลังหนึ่งอยู่ใกล้ๆ บังแสงแดดในยามเช้าไม่ให้จัดจ้านักพอดี

มิสซิสลิตตี้จัดห้องครัวได้อย่างสะอาดสวยงามเป็นระเบียบมองดูสบายตา แม้แต่โคมไฟฟ้า บานเกล็ดหน้าต่างและขอบประตูก็ได้รับการทำความสะอาดเอี่ยมอ่อง ไม่ปรากฏฝุ่นละอองให้มองเห็น

ออกมาที่ห้องอาหารซึ่งเป็นห้องรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้ามีโต๊ะอาหารสำหรับสิบสองที่นั่งหรือกว่านั้นตั้งอยู่ตรงกลาง หัวโต๊ะด้านหนึ่งจัดวางจานอาหารและเครื่องใช้สำหรับการนั้นไว้สี่ที่ ซึ่งฉันเดาได้ว่าเป็นที่นั่งสำหรับนักเรียนสองคน ตัวฉันเองและแอ็กเนส มอร์ริส

เครื่องโต๊ะเป็นภาชนะเนื้อดีน่าใช้ โคมไฟฟ้าระย้าแก้วเป็นของเก่าที่มีราคา แก้วเจียรไนรูปหยดน้ำที่ห้อยเป็นระย้าลงมาส่องแสงเป็นประกายสีฟองสบู

“ทริสซาเป็นคนจัดโต๊ะ...” แอ็กเนสหันมาบอก “นักเรียนประจำมีเวรจัดโต๊ะอาหารคนละหนึ่งสัปดาห์สลับกันไป นอกจากจัดแล้วก็ต้องทำความสะอาดภาชนะทุกชิ้น เท่าที่ผ่านมาไม่เคยมีใครบ่นว่า...”

ในห้องนี้ไม่มีหน้าต่าง แต่ผนังห้องด้านยาวด้านหนึ่งติดกระจกเงาเต็มผนัง ทำให้ห้องกว้างใหญ่ขึ้นกว่าที่เป็นจริงเป็นอันมาก ผนังด้านตรงข้ามติดรูปภาพศิลปินแขนงต่างๆ เกี่ยวกับการแสดงบนเวทีไว้อย่างมากมาย ส่วนมากเป็นรูปภาพที่มีอายุหลายปีที่ผ่านมา

พรมที่ปูเต็มพื้นห้องเป็นสีน้ำตาลแก่ ทอลวดลายสีทองอมแสด มีลักษณะใหม่กว่าผืนที่ปูในห้องโถงและห้องนั่งเล่น

แอ็กเนสพาฉันออกจากห้องอาหาร ออกไปที่ระเบียงสั้นๆ อธิบายว่าห้องพักของหล่อนกับของมิสซิสลิตตี้แม่บ้าน อยู่ตรงสุดระเบียง

แล้วหล่อนก็ชี้ให้ดูห้องหนึ่ง

“ถ้าอยากคุยกับฉันนอกเวลาเรียน...” น้ำเสียงของหล่อนอ่อนลงเล็กน้อย “ก็มาหาฉันได้ที่ห้องนี้ เคาะประตูเบาๆ ก็แล้วกัน”

ฉันประหลาดใจในคำบอกเล่าของหล่อน แต่ก็ตั้งใจขึ้นมาวูบหนึ่งที่รู้ว่าหล่อนมีไมตรีจิตต่อฉันมากขึ้นเล็กน้อย

คำพูดและท่าทางของแอ็กเนสเต็มไปด้วยจังหวะจะโคนที่งดงามราวกับ